

Manjši deček je pod drvi, a večji stopi s sekiro volkovoma naproti. Ko pride volk proti njemu, mahne ga s sekiro tako močno po glavi, da takòj telebi na tla. Ali v tem prime pogumnega dečka drugi volk za ramo in ga vrže na tla. Deček zagrabi z vso močjo volkov gobec, drži ga od sebe ter nič ne vpije, ker se boji, da bi izdal svojega skritega bratca. Manjšega brata obide spodaj pod sanmi velika grôza, zažene sani in drva od sebe, popade sekiro, ki je ležala na tleh, in seka z vso močjo po volku. Volk se obrne in zažene na družega sovražnika od zadej, in raztrgal bi ga bil, ko bi ne bil starejši brat urno segel po sekiro, s katero je udaril volka po glavi in tudi tega pobil.

Takó sta dva slaba dečka z božjo pomočjo in pogumnostjo pokončala dva srdita volkova in se srečno otela. S strahom ogledujeta zverí, ki sta ležali na tleh z odprtima žreloma, ogledujeta hude in ostre zobé, kateri bi ju bili skoraj raztrgali. Oba pokleknetá, molita in zahvalita Boga za prečudno zmago in oetbo. Potem naložita drva in mrtva volkova na sani ter gresta neizrečno vesela proti domu.

Slepčeva pesen.

(Slika; spisal Fr. S. F.)

počitnicah je bilo. Pri Jegliču smo sedeli v hladni senčnici ter gledali skozi vrata, kako so pridne čebelice letele iz ulnjaka na pašo. Uprav je prišla Anica iz šole in prisedla tudi k sestricama Jerici in Ivanki. A mati je prinesla južino — pogače in sladkega grozdja.

Kar zavpije Anica takó, da se je Jerica kar prestrašila. Jagoda, ki jo je nesla k ustom, padla ji je na tla.

„Kaj upiješ?“ posvari jo mati.

„Oh, glejte, tam-lè po cesti gre óni slepi mož, ki s palico tipa okolo sebe in poje, če mu kdo dá novce. Mati, naj pride sèm, da nam kaj zapóje!“

„Naj pride, no, mati, poprosijo vse tri sestre zajedno ter se oklenejo matere. Ko še jaz poprosim z deklicami vred, dovoli mati. Anica pa hiti na cesto ter privede uboščka pred senčnico.“

Siromak sname ponošen klobuk in nas pozdravi: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Na to se zopet pokrije, nasloni ob palico in zapóje tisto:

„Le enkrat bi videl,
Kje solnee gor' gre,
Bi videl kje luna
Kje zvezde blišče.“

Kaj nè, dragi čitatelji, da vam je znana ta lepa, žalostna pesen!

Mož je pel in ponavljal kitico za kitico tako milo, tako žalostno, da smo vsi osupeli poslušali slepega pevca. Jerica je prihitela celó k meni, Ivanka se je pa pritisnila k materi. Ko je slepec z nova s trepetajočim in prosečim glasom povzel ‚le enkrat bi videl‘, pritekla mu je bridka solza iz mrtvega očesa.

Nisem se mogel vzdržati solza tudi jaz. Ko je Jerica videla, da sem si otr solzo, jokala je še ona. Vsi smo bili žalostni.

Pevce je odpel. Odkril se je in poprosil za dar božji. Anica ni premišljala. Kar dala mu je svojo južino, pogačo in grozd. Prav tako sta storile tudi sestrici. Midva z materjo sva mu pa dala novcev vbogajme. Ubogi mož se je zahvalil s stokratnim ‚Bog povrni‘ in tipajoč s palico zopet šel počasi svojo pot.

Ko smo nekoliko pozabili žalosten utis, prašala me je Jerica :

„Zakaj pa ne vidi ta mož?“

„Gléj jo, Božja volja je takó,“ zavrne jo hitro Anica.

„Ali je mar Bog hud na take, ki ne vidijo?“ popraša Jerica.

„Nè, draga moja,“ povem ji jaz, „Bog vse ljudi ljubi, le grešnikov nè. Morebiti ima tega moža raje, kakor nas, čeprav mu je vzel luč očíj. Glejte, tako je nesrečen pa vendar je Bogu hvaležen in nas je takój pozdravil: ‚Hvaljen bodi Jezus Kristus!‘

„No, ali pa ti hvališ Boga vsak dan?“ popraša jo mati.

„O, dà,“ odvrneta Anica in Jerica. „Saj molimo s teto jutranjo in večerno molitev.“

„Jaz tudi Bógeka zahvalim — tako-lè,“ reče Ivanka in dvigne nedolžni ročici sklenjeni kakor k molitvi.

„Nù lepó,“ pohvalim dekletca. „Toda zdaj morate pa Boga še zato zahvaljevati, ker imate lepe, zdrave oči. Glejte, če bi bile slepe, nikdar bi ne videle svoje dobre matere, ki vas ima tako rada. Ne gledale bi lepega solnea in prijaznih zvezdic. Nikdar bi ne trgale po pisanih travnikih krasnih cvetic ter jih spletale v vence. In v cerkvi bi ne videle v oltarji milega Jezuščka, ki ga péstuje Marija. Večna, vedna temà bi bila. Ali bi ne bilo to gróžno?“

„O, joj,“ pravi Jerica, „to bi me bilo strah, ker bi bila vedno temà. Takój porečem teti, da bomo zahvaljevale Boga zato, ker vidimo.“

Jerica je stekla takój v hišo k teti praviti svoj sklep. In prav je imela.

Kadar pišem pesni . . .

Kadar pišem pesni,
Da jih bereš tí,
Duša mi ljubezni
Záte plamení.

In očí v daljavo
Sinjo hrepené,
Želja pa za željo
Dviga mi sreé.

Zrèem te, dete zlato:
Rožni tvoj obráz
Sreče in pokója
Jasni je izraz.

In v očeh blestečih
Ognja gledam žár,
Ki mirí in vzbuja
V srci mi víhar.

Bog te blagoslòvi,
Srea mi radósti,
In od té odvracaj,
Žalost in grenkóst!

Jaz pa pišem pesni,
Da jih bereš tí,
Ko v ljubezni duša
Záte mi gorí . . .

Modést.

